

Arnhem, 13 november 2022

Lieve Joe,

Er staan nog wat dappere leeuwenbekjes in de tuin,
de Japanse kers verkleurt langzaam naar warmgeel
en in de stermagnolia schuilen de mussen en mezen voor overvliegende legerhelikopters

binnen branden nog kaarsjes in uitgeholde pompoenen
en Sintmaartenlampionnetjes van jampotjes, beplakt met gekleurd papier.

Nu de nachten steeds vroeger beginnen, kijk ik steeds vaker omhoog.

Soms, wanneer je scherp wil stellen op een verre ster,
valt het licht op nét dat stukje netvlies waar de gezichtsenuw je oog verlaat.

De blinde vlek.

Zo kan het dat wanneer je direct naar een ster kijkt
het hemellichaam wegvalt in je blikveld;
pas als je er vlak langs kijkt kan je zien wat je wil zien.

Zo werkt dat soms.

Soms moet je een omweg nemen om je doel te bereiken.

Maar soms moet je ook gewoon naar de opticien.

Zoals ik met zelfzorg en paracetamol bezoek aan de huisarts meestal weet te vermijden,
tot regelmatige ergernis van mijn vrouw, die zorgprofessional is,
heb ik ook jarenlang mijn lenzen qua sterkte op de gok gekocht

tot ik enkel nog op armlengte scherp kon zien,
een smalle strook helderheid in een verder wazige wereld.

Een tijdlang experimenteerde ik met leesbrillen van de drogist
en met het in verschillende mate dichtknippen van mijn ogen,
tot ik de omwegen opgaf en naar de opticien ging
die me nieuwe lenzen aanmat met ingewikkelde cilinders.

En omdat ik net zo graag wil kunnen lezen
als bekenden aan de overkant van de straat herkennen
bedacht de opticien een soort multifocale oplossing;

hij gaf me een dichtbij-oog en een ver-weg-oog.

Dus nu begeef ik me knipogend door de wereld,
die me soms wazig, soms haarscherp voorkomt,

wat eigenlijk niet heel anders is
dan hoe ik me daarvoor
door de wereld bewoog

tussen momenten van twijfel
en momenten van hoop.